

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou

žalobců:

- a) I. S.
- b) T. K.
- c) nezl. B. S.
- d) nezl. D. S.
- nezl. žalobci c) a d) zastoupeni zákonnou zástupkyní
matkou žalobkyní b)
- všichni státní příslušnost Ruská federace
- všichni zastoupeni advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
- sídlem Stodolní 7, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020 č. j. X a o žalobě žalobců b), c) a d) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. X, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020 č. j. X **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020 č. j. X **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům na nákladech řízení částku 51.691 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalobce a) podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020 č. j. X v zákonné lhůtě žalobu. Řízení je vedeno pod sp. zn. 19 Az 12/2020. Žalobkyně b) a nezletilí žalobci c) a d) podali proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020 č. j. X rovněž v zákonné lhůtě žalobu. Věc je vedena pod sp. zn. 19 Az 13/2020. Usnesením ze dne 9. 3. 2020 č. j. 19 Az 12/2020-20 soud spojil řízení v označených věcech ke společnému řízení s tím, že jako věc hlavní je vedena věc sp. zn. 19 Az 12/2020.
3. Žalobce konstatoval, že opakovaně před správním orgánem k důvodům žádosti o azyl sdělil, že hlavním a zásadním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že v Ruské federaci měl oprávněné obavy o svůj život a obavy před nezákonným trestním stíháním. Správnímu orgánu dopodrobna popsal, že nikdy nebyl členem žádné politické strany, neboť zastává názor, že v Rusku není žádná politická strana demokratická. Zdůraznil, že odmítl vstoupit do strany Jednotné Rusko. Byl generálním ředitelem společnosti SAPFIR s. r. o., která byla založena městem. V roce 2007 kandidoval do Išimské dumy a založil Blok nezávislých kandidátů. Nikdo však z tohoto Bloku nebyl při volbách úspěšný. Všechna místa v dumě obsadili členové strany Jednotné Rusko. Politicky byl aktivní již od roku 2003. Důvodem, proč se snažil dostat do dumy, bylo to, že nesouhlasil, jak byl rozdělen rozpočet, kam a na co se posílaly peníze. Vždy chtěl prosadit, aby byly prostředky rozpočtu rozdělovány spravedlivým způsobem. Takto byl aktivní do roku 2012, kdy jej začali bezdůvodně prověřovat. Otevřeně hovořil o tom, jak je možné, že se do dumy kromě zástupců strany Putina nedostal nikdo jiný a začal kritizovat, že je to strana zlodějů. Takto vystupoval i na jednáních společnosti z pozice generálního ředitele, která poskytovala služby městu. Jeho občanská aktivita se týkala i informování lidí o tom, v jaké zemi žijí a v kritice úrovně demokracie v Ruské federaci. Jeho

pronásledování začalo drobnými problémy asi roku 2007. 24. 1. 2012 s ním bylo zahájeno trestní řízení na základě článku 159, části 4, které bylo 11. 11. 2013 rozšířeno. Hlavním důvodem jeho problémů je zasedání Business proti korupci, které se konalo 22. 10. 2013 a které zorganizoval spolu s podnikateli, právníky a politiky. Uvedené stíhání bylo dne 30. 1. 2015 uzavřeno, tedy zastaveno, oficiálně kvůli promlčení. I přesto dne 5. 3. 2015 byla proti němu podána žaloba na náhradu škody z výše uvedeného trestního řízení. Částka, kterou po něm vymáhali, činila 9.208.643 rublů a 95 kopějek. I přesto, že podal odvolání, soud mu uložil povinnost zaplatit tuto částku, což bylo pro něho likvidační a znamenalo omezení jeho schopnosti podnikat. Z důvodu pohrůžky vězením pak pod nátlakem exekutorky P. souhlasil se splátkovým kalendářem. Jako hlavní důvod pronásledování obecně vidí svou firmu SAPFIR, respektive snahu představitelů výkonné moci ovládnout ji a získat tak díl ze zisků firmy. I přesto, že splácel podle domluvy lidem, kteří pro splátky přijížděli, což byli vždy R. a Z., prodal dům i stavební techniku, obdržel v roce 2018 dopis o tom, že žádné splátky nehradil, respektive o tom, že nesplácel vůbec. Lidé, kteří přijížděli pro peníze, byli oděni v uniformách policie a dopouštěli se fyzického násilí na něm, pokud neměl peníze připravené. Tak se to stalo ve dnech 11. 7. 2015, 21. 7. 2016 a někdy v říjnu 2016. Utrpěl zranění páteře, paty a rtu. Vyhrožovali mu i mučením. V roce 2018 se policie při jeho hospitalizaci pokusila upravit lékařskou zprávu. Nemocnice mu z počátku odmítla vydat propouštěcí zprávu. Tu nakonec dostal, avšak s upraveným datem vzniku zranění. To ve skutečnosti utrpěl 10. 4. 2018. Ve zprávě je však datum 6. 4. 2018. Šlo o zlomeninu obratle, bederní páteře, k čemuž došlo v důsledku fyzického napadení. Hospitalizaci však odmítl kvůli strachu o zdraví, neboť v roce 2017 byl zavřen do psychiatrické léčebny a byla mu do těla vpravena nějaká látka. Po takové injekci dne 27. 7. 2017 ztratil vědomí a byl hospitalizován a po ošetření byl vzat do vazby. Ve vazbě pobýval i přes rozhodnutí soudce M. 10 dnů. Během zadržení byl bit. Žalobce dále uvedl, že správnímu orgánu rovněž sdělil, že v únoru 2017 bylo proti němu zahájeno občanskoprávní řízení o úhradu dluhu 1.540.273 rublů 61 kopějek společnosti KOMMUNALŠČIK za vytápění, které si však společnost SAPFIR obstarávala sama. Tento občanskoprávní spor se po výpovědi B., ředitele společnosti KOMMUNALŠČIK, který potvrdil, že takové dluhy neexistují, přeměnil 1. 2. 2018 na trestní řízení proti jeho osobě, v němž B. již nemůže vystupovat jako svědek, neboť se ztratil. Soudce M. byl bezdůvodně vyměněn za soudce I. Byl mu přidělen advokát, který jej informoval o tom, že má být odvezen do věznice v Omsku IK 7, která je známá svým tvrdým režimem a mučením vězňů. Před rozhodnutím v této věci se rozhodl z Ruské federace odejít. Měsíc po odchodu z Ruska psala jeho partnerce – žalobkyni b) synova učitelka přes Viber zprávy a snažila se nejprve zjistit, kde se nacházejí. Poté vyhrožovala oznámením na policii, že děti jsou pohřešovány a zbavením rodičovské odpovědnosti.

4. Žalobce žalovanému vytkl, že úplně ponechal bez povšimnutí skutečnost, že byl v zemi původu bezdůvodně pronásledován a nezákonně stíhán pouze proto, že se snažil, jako řádný občan, bojovat proti tak rozšířené korupci tolerované státním orgánem, čímž správní orgán zcela záměrně kriminalizuje skutečné problémy, které z důvodu jeho politického přesvědčení žalobci měli. Žalobce rovněž zdůraznil, že správnímu orgánu doložil mnoho listin a videí, k nimž žalovaný vůbec nepřihlédl a převážnou část jím navržených důkazů ani nepřeložil do jazyka českého, a aniž by vysvětlil, proč tak neučinil. Tím porušil zásadu spravedlivého procesu.

5. Žalobce dále uvedl, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný zásadně ignoroval jím uváděné skutečnosti a informace, které mu podrobně poskytl včetně listinných důkazů a ani v napadeném rozhodnutí neuvedl, jak jeho tvrzení a důkazy, které po celou dobu azylového řízení aktivně předkládal, hodnotil, respektive hodnotil je nesprávně. Žalobce poukázal na to, že po odchodu z Ruské federace jsou opakovaně policií navštěvováni rodiče žalobců a) a b) a je nezákonně zabavován jejich majetek. Žalovaný tyto informace vyhodnotil nesprávně a dovodil, že tyto události mají souvislost s jeho trestním stíháním. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, že nebylo prokázáno, že v době jeho pobytu ve vlasti byl podroben persequčnímu jednání ze strany státních orgánů, které by bylo možné označit za relevantní pronásledování. Přitom ze správního spisu je zřejmé, že byl opakovaně pronásledován státními orgány, byl také uvězněn, bez jakéhokoliv protiprávního jednání i trestně stíhán.
6. Žalobce a) se ohradil proti závěru žalovaného, že ve vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí, s dovětkem, že pokud by se po návratu setkal s nějakým protiprávním jednáním vůči své osobě a to jak ze strany příslušníků policie, tak ze strany soukromých osob, má možnost tyto potíže řešit pomocí k tomu kompetentních ruských státních orgánů. Takové hodnocení jeho situace a problémů, které měl v Ruské federaci ze strany správního orgánu, svědčí o jeho neinformovanosti o stavu dodržování lidských práv, respektive domáhání se základních práv v Ruské federaci. Dle jeho názoru všechny v rozhodnutí citované zprávy o stavu dodržování lidských práv a bezpečnostní situaci svědčí o tom, že v Ruské federaci nejsou dodržována lidská práva, režim zasahuje do nezávislosti soudů, jsou tvrdě potlačovány jakékoliv demonstrace projevující jakýkoliv názor, veřejnou aktivitu. Proto závěr žalovaného, že žalobci nebyli ve své vlasti pronásledováni pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, a že nesplňují podmínky pro udělení ani doplňkové ochrany, považuje za absurdní. Zopakoval, že správnímu orgánu sdělil, že v Rusku bojoval proti korupci, která se prolínala v celém státním aparátu Ruské federace, a za toto byl ve vlasti perzekuován ze strany státních orgánů, k čemuž doložil důkazy, avšak správní orgán je úplně ignoroval a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Úvaha, že se může svého práva domáhat u státních orgánů Ruské federace, je nesprávná a nemá žádný reálný základ. Rozhodnutí žalovaného je v rozporu se skutečným stavem věci a provedeným dokazováním. Je s podivem, že ač si žalovaný podklady pro rozhodnutí opatřil, využil je zcela nedostatečně nebo jen ve prospěch svého zamýšleného záměru zamítnout žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co jako účastník řízení uváděl a podpořil listinnými důkazy a porušil tak § 50 odst. 4 správního řádu.
7. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil jeho žádost i z pohledu § 14 zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko konstatoval, že pro udělení humanitárního azylu nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele, avšak vůbec nebral v úvahu, že byl bezdůvodně pronásledován ze strany státních orgánů a byla porušována jeho základní lidská práva.
8. Uvedl-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že na území Ruské federace byl trestně stíhán a že toto mu nepřísluší hodnotit, nesouhlasí s takovýmto závěrem. Naopak je přesvědčen, že napadené rozhodnutí obsahuje nesrovnalosti o tom, že se snad měl dopustit trestného

činu podvodu. Nic takového nikdy nespáchal, vše je nepravdivé a vykonstruované. I tato skutečnost svědčí o tom, že žalovaný se jeho žádostí nezabýval svědomitě.

9. Žalobkyně b) a nezletilí žalobci c) a d) v žalobě především konstatovali, že byli jako rodina pronásledováni ze strany státních orgánů, a to z důvodu politických aktivit partnera žalobkyně a otce nezletilých žalobců a že hlavním a zásadním důvodem jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že žalobce a) měl v Ruské federaci oprávněné obavy o svůj život a obavy z nezákonného trestního stíhání, kterážto skutečnost se dotýkala přímo systematické likvidace celé jejich rodiny. Žalobkyně odkázala na obsah pohovorů, které s ní správní orgán učinil, zopakovala všechny skutečnosti, které sdělila správnímu orgánu a její žalobní argumentace se shoduje s žalobními námitkami žalobce a) shora uvedenými.
10. Žalovaný v písemných vyjádřeních navrhl zamítnutí žalob. Vyslovil nesouhlas s žalobními námitkami. Odkázal na závěry uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí s tím, že žalobní námitky jsou vyjádřením pouhého nesouhlasu a polemikou s jeho odůvodněním.
11. Krajský soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.
12. Ze správních spisů bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostmi žalobců ze dne 4. 3. 2019, přičemž žalobkyně b) požádala o mezinárodní ochranu pro sebe a nezletilé žalobce c) a d). Žalobce a) v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále v rámci údajů k podané žádosti a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany kromě jiného uvedl, že je ruské státní příslušnosti i národnosti. Od roku 2017 je rozvedený. Jeho novou partnerkou je žalobkyně b), která je rovněž státní příslušnicí Ruské federace. Žijí spolu od roku 2010 a mají dvě děti – nezletilé žalobce c) a d), které jsou rovněž ruské státní příslušnosti. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny, protože žádná z ruských politických stran není demokratická a všechny jsou podřízené „straně Putina“. Odmítl vstoupit do strany Jednotné Rusko, ačkoliv byl generálním ředitelem společnosti SAPFIR s. r. o., která patřila městu. V roce 2007 kandidoval do Ilišimské dumy, založil Blok nezávislých kandidátů. Nikdo z bloku nebyl ale úspěšný a všechna místa v dumě obsadili členové strany Jednotné Rusko. Politicky aktivní byl od roku 2003. Nesouhlasil s tím, jak byl rozdělený rozpočet, kam a na co se posílaly peníze. Proto se chtěl dostat do dumy, aby byly prostředky rozdělovány spravedlivým způsobem. Aktivní byl až do roku 2012, kdy proti němu začaly проверки. Poté, co se nedostal do dumy, neustále hovořil o tom, jak je možné, že se tam kromě zástupců strany Jednotné Rusko – „strany Putina“ nedostal nikdo jiný a že je to strana zlodějů. S tím začal vystupovat i na jednáních společností, které poskytovaly služby městu. Probíhaly také schůzky s obyvateli domů, jimž vysvětloval, proč se nedostal do dumy. Na shromážděních vysvětloval, že se peníze nacházejí v rukou zlodějů, „Putinovské strany“, kteří je nechtějí rozdělovat přímo mezi občany. Lidem vysvětloval, co mohl, pracoval s nimi, snažil se jim ukázat, v jaké zemi žijí, jestli je v Rusku demokracie nebo ne. O mezinárodní ochranu žádá kvůli ohrožení života na území Ruské federace. Obává se o život ze strany A. V. Jedná se o hlavní postavu v jeho městě. Žalobce sdělil, že se bojí celého systému, který byl aktivní,

když byl vyšetřován. Konkrétně se jedná i o generála ministerstva vnitra Ťumeně, Ťumeňské oblasti, pana K., prokurátora a další orgány, což je velice široký okruh lidí. A. V. je hlavní postavou. Má i zástupce pana M., který je vykonavatelem jeho vůle. Problémy začal mít poté, co se nedostal do Išimské dumy a začal bojovat s korupcí v místní správě. Drobné problémy, jako jsou například prověrky, vyšetřování prokuratury, pokuty od dodavatelů plynu, elektřiny, měl asi od roku 2007. Hlavní problémy začaly v roce 2012, kdy s ním bylo zahájeno trestní řízení. Stíhán začal být 24. 1. 2012 na základě článku 159, část 4. Za hlavní důvod jeho problémů označuje tu skutečnost, že zorganizoval poradů, zasedání nazvané Business proti korupci v Ťumeňské oblasti. Na tomto zasedání se shromáždili zástupci z téměř poloviny Ruské federace, a to advokáti, místní politici, podnikatelé z Uralského, Západosibiřského a Chamty – Mansienského okruhu apod. Jednalo se tam o článek 159, který je nazýván prezidentským článkem. Jde o to, že ti, kteří podnikají, pracují s penězi z rozpočtu Ruské federace, mohou upadnout do nemilosti. Bylo zjištěno, že na základě tohoto článku bylo odsouzeno už tisíc lidí a trest činí 10 let odnětí svobody. Trestní řízení může zahájit například Mazolevskij a podnikatel pak má dvě možnosti. Buď se vykoupí, nebo jde do vězení. Na uvedeném zasedání on sám vystoupil s popisem svých problémů. Hovořil o tom, že ho nutí platit peníze kvůli zahájenému trestnímu stíhání a předložil veškeré dokumenty týkající se jeho řízení a právníci jeho situaci vyhodnotili. Byla přítomna i ombudsmanka Ťumeňské oblasti paní L. N., která poskytla prostory, kde se toto zasedání konalo. Ombudsmanka mu sdělila, že mu co nejdříve pošle vyjádření. Protože žádné vyjádření neobdržel, napsal ombudsmance dopis, v němž jí připomněl celou situaci a sepsal v něm všechny informace týkající se jeho osoby, které uváděl i na zasedání. Napsal tam například o jeho obvinění ze dne 11. 11. 2013, navýšení výše škody o 4 milióny rublů a požadavku na zaplacení dalších 5 miliónů, takže měl nakonec zaplatit téměř 10 miliónů. Je to trest za to, že odmítl zaplatit peníze a obrátil se na prokuraturu s žádostí o pomoc. Napsal dopisy Putinovi, generálnímu prokurátorovi Ruské federace Čajkovi, čelnímu představiteli vyšetřovacího oddělení, k nimž přiložil video. Popsal, jak vypadá korupční schéma, kdo, co a po kom chce, jaké byly oběti. Ombudsmanka mu 18. 11. 2013 odepsala, že situaci chápe a je třeba zahájit trestní řízení uvnitř policie, ale znamenalo by to, že prokuratura a vyšetřovací oddělení by tak zahájili řízení proti sobě. Na konci odpovědi sdělila, že jeho dopis ze dne 13. 11. 2013 předala náčelníkovi UMVD Ruska Ťumeňské oblasti M. V. K. Jedná se přitom o generála, který dal příkaz, aby byl zničen, protože článek 159 všechny živí. Nikdo mu na dopisy neodpověděl. Trestní řízení s ním bylo zahájeno 24. 1. 2012 a 30. 1. 2015 uzavřeli věc z důvodu promlčení a nedostatečných důkazů. Dne 5. 3. 2015 podal ovšem prokurátor J. V. K. žalobu, aby od něho vymohl částku ve výši 9.208.643 rublů 95 kopějek za hmotnou škodu. Proti tomu se odvolal, ale soud nakonec rozhodl, že musí uvedenou částku zaplatit. Tímto způsobem se jej snažili vehnat do finanční slepé uličky, nemohl podnikat, uzavírat smlouvy, byly zablokovány jeho karty a jeho podnikání se začalo hroutit. Snažili se ho zbavit a chtěli, aby se uklidnil. Za tímto stáli všichni, o nichž hovořil – V., M., K., K. K. byl tím nejvyšším. Chtěli mu „zavřít pusu“. Nemohl si ani najmout žádného advokáta, protože všichni advokáti z advokátní komory měli zakázáno s ním pracovat. Uvedení lidé chtěli dosáhnout toho, aby někam zmizel. Nakonec se dozvěděl, že má být odeslán do věznice, kde ho měli zlomit. Uvědomil si, že nemá smysl bojovat s celým systémem a rozhodl se, že požadovanou částku uhradí, aby mohl dále podnikat. Dohodl se s nimi, že může měsíčně splácet 50.000 rublů. Peníze hradil lidem, kteří si pro ně přijížděli. Správa, policie a prokuratura spolupracují. Vidí, u koho je podnik ziskový a jak by si mohli přijít

k penězům. V roce 2018 obdržel rozhodnutí od exekutorů, v němž je uvedeno, že nic nesplatil. Bylo proti němu zahájeno v roce 2017 trestní řízení podle článku 165 trestního zákoníku. Z., R., třetí osobou byl pokaždé někdo jiný, k němu přijížděli jako pracovníci policie, oficiálně byli v uniformách. Pokud peníze neměl připravené, zbili ho, což se stalo 3x. K násilnostem vůči němu došlo 11. 7. 2015, 25. 7. 2016 a v říjnu 2016. Byl zbit a utrpěl zranění (zranění rtu, paty a páteře). Po druhém a třetím zbití byl ošetřen v nemocnici. Hospitalizován nebyl. Obdržel lékařskou zprávu a doma si pak všiml, že je na ní změněno datum vzniku zranění. 10. 4. 2018 utrpěl zlomeninu prvního obratle bederní páteře, ale odmítl léčbu v nemocnici, protože se bál, že by ho mohli třeba otrávit. V roce 2017 jej totiž zavřeli do psychiatrické léčebny a vpravili mu do těla nějakou látku. Po injekci ztratil vědomí. Protože se mu zastavilo srdce, odvezli jej do běžné nemocnice, kde byla sepsána závěrečná zpráva, v níž je uvedeno, že může být držen ve vazební věznici. Zpráva obsahuje rovněž popis zranění. Incidenty s policisty neřešil. Nikam se neobrátil. Věděl, že mu nikdo nepomůže. Byl si vědom také toho, jak by to mohlo skončit. V Rusku panuje bezpráví. Cílem bylo zničení jeho osoby, buď na svobodě, nebo ve vězení. Na svobodě ho bylo nebezpečné odstranit, protože zvedl vlnu protikorupční nálady. Z usnesení ze dne 31. 1. 2018 je zřejmé, že věc se z trestní roviny přeměnila na rovinu občanskoprávní a hrozila mu pokuta. Všechny případy proti němu byly vykonstruované. Vykonstruovaný je i případ, jehož podstatou je to, že za období 15. 9. 2009 do 28. 2. 2017 má dlužit společnosti KOMMUNALŠČIK 1.540.273 rublů 61 kopějek za vytápění této budovy, ačkoliv si tam topili sami, respektive to zajišťovala společnost SAPFIR. Odsouzen nebyl. S rodinou utekli, věděli, jak to skončí. B., který měl svědčit, a to v jeho prospěch, byl 21. 12. 2017 zabit. V listopadu 2018 byl zabit další svědek jménem S., který znal veškeré sítě a přesně věděl, že společnost SAPFIR nemá vůči KOMMUNALŠČIKU žádné dluhy. Co se týká trestního řízení, byl stíhán na svobodě, 1. 2. 2018 byl obviněn. Ve vazební věznici byl umístěn ještě během občanskoprávního řízení, a to asi 10 dnů. 27. 7. 2017 byl zadržen v Ĥumeni. Po tomto zadržení byl odvezen do psychiatrické léčebny, kde po aplikaci injekce ztratil vědomí, byl převezen do nemocnice, kde byla vydána zpráva, potvrzující možnost jeho umístění do vazební věznice. Ve vazbě byl následně držen 10 dnů. Nepředložili mu žádný příkaz k zadržení. Má k dispozici soudní rozhodnutí ze dne 29. 7. 2017, v němž soudce M. uvádí, že po něm nemělo být vyhlášeno žádné pátrání, neměl být umístěn do vazební věznice, protože k tomu nebyl žádný důvod. Soudce také uvedl, že se jedná o vykonstruovaný případ a odmítl se jím zabývat. Tohoto soudce poté odvolali a nahradil ho soudce I. Z vazby byl propuštěn na základě rozhodnutí soudce M. Co se týká dalších zjištění pohovoru s žalobcem a), z pohovorů s žalobcem a) soud v podrobnostech odkazuje na zjištění, jak jsou tato uvedena v napadeném rozhodnutí, neboť ta korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.

13. Žalobkyně b) v žádosti o mezinárodní ochranu a dále v rámci údajů k podané žádosti a v rámci pohovoru k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany označila obavy z nezákonného obvinění a uvěznění jejího partnera – žalobce a) spojené rovněž se snahou odebrat jim jejich majetek a zničit podnikání jakožto projev pomsty za to, že žalobce a) bojoval s korupcí. Ona sama nebyla členkou žádné politické strany ani skupiny, ani se nijak politicky neangažovala. S žalobcem žijí 9 let ve společné domácnosti, žalobce a) je otcem nezletilých žalobců c) a d). Co se týká zjištění z výpovědi žalobkyně b) před správním orgánem, krajský soud odkazuje v podrobnostech na odůvodnění napadeného

rozhodnutí, neboť tam uvedená zjištění korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.

14. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce a) o udělení mezinárodní ochrany je obava o život související s jeho trestním stíháním a případným odsouzením v Ruské federaci. Tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně b) a nezletilých žalobců c) a d) o udělení mezinárodní ochrany je obava o život kvůli problémům žalobce a), který je partnerem žalobkyně b) a otcem nezletilých žalobců c) a d).
15. Ve správních spisech jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně žalovaný vycházel z Informace Evropského azylového podpůrného úřadu – Zpráva EASO o zemi původu – Ruská federace, Státní aktéři ochrany – 2.1. Ministerstvo vnitra a policie, z března 2017, ze Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi Ruská federace, 2018, ze Zprávy Freedom House Svoboda ve světě 2019 – Rusko, ze dne 4. 2. 2019, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2020 – Rusko, ze dne 14. 1. 2020, z Informace belgického Generálního ředitelství úřadu pro cizince, ze dne 14. 3. 2018 č. j. X, získané v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu IV. – Ruská federace – Přístup k léčbě Parkinsonovy choroby a mírné kognitivní poruchy včetně přístupu k lékům z Informace belgického Generálního ředitelství úřadu pro cizince ze dne 8. 3. 2019, č. j. X, získané v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu IV. – Ruská federace – Přístup k léčbě atriální fibrilace, hypertonie, aneurysma ascendentní aorty 46 mm, steatózy jater a dalších zdravotních komplikací včetně přístupu k lékům, z Informace International SOS č. j. X, ze dne 3. 4. 2019, získané v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu IV. – Ruská federace – Dostupnost léčby posttraumatické stresové poruchy, deprese, akutní stresové reakce a panické poruchy včetně dostupnosti léků, z Informace belgického Generálního ředitelství úřadu pro cizince ze dne 7. 10. 2019, č. j. X, získané v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu IV. – Ruská federace – Přístup k léčbě Parkinsonovy nemoci, leukoencefalopatie, hypertenze a dalších zdravotních komplikací včetně přístupu k lékům. Žalovaný dále vycházel z žalobci doložených materiálů, a to z Informace Policejního prezidia ČR, Odboru mezinárodní spolupráce ze dne 29. 1. 2020, z Vyjádření ke zdravotnímu stavu žalobce a) z Lékařského servisu a. s., ordinace neurologické – EEG, Havířov, ze dne 7. 11. 2019, z Informace OAMP - Ruská federace – Rozsudek Išimského okresního soudu ve věci vedené pod č. 1-53/2018, ze dne 6. 2. 2020, z lékařských zpráv, dále z oznámení o zadržení podezřelého, soudního předvolání, z dopisu Veřejnému ochránci práv včetně jeho odpovědi, z dopisu prezidentu Ruské federace, z článku o konání zasedání Centra společných postupů Business proti korupci v Tumeňské oblasti, dále z rozhodnutí o občanskoprávním řízení ze dne 31. 1. 2018 a z rozhodnutí o trestním řízení ze dne 1. 2. 2018. Žalovaný dále vycházel z dokumentů předložených žalobkyní b) jednak dokládajících její vzdělání a kvalifikaci, dále ze SMS zpráv, z dokumentů týkajících se kandidatury žalobce a) do Išimské dumy, z článku o jednání s ombudsmanky, z rozhodnutí ze dne 30. 1. 2015 o ukončení prvního trestního řízení ve věci žalobce a), z předvolání žalobce a) k jednání soudu.
16. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobci a) a b) byli se všemi podklady seznámeni dne 11. 2. 2020. Žalobce a) uvedl, že psal dopisy i generálnímu prokurátorovi Čajkovi, na vyšetřovací výbor Ruska Bastrikinovi

z pozice generálního ředitele společnosti SAPFIR, s. r. o., dokládal audiozáznamy a videozáznamy o existenci korupce. Dokládal dále dokument, a to zápis o jeho zadluženosti z webových stránek Federální soudní exekutorské služby. K tomu uvedl, že nemá ponětí, čeho se tento zápis týká, nevlastní žádnou nemovitost, jsou tam uvedeny dluhy za plyn a elektřinu v Tumeni. Na tom místě se ukrývali, nebyli tam legálně. Žalobce uvedl, že ve vyšetřovací vazbě ho týrali elektrickým proudem. Páteř mu byla poškozena v době, kdy ho z domu odváželi za město a bili ho tam. Oba žalobci využili možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí shora uvedenými. Žalobkyně b) sdělila, že koncem roku 2019 byly v okolí jejich domu pozorovány hlídky policie. Obává se, že je nadále sledují. Obávali se, že policie vnikne do domu a zabaví jim občanské průkazy a zneužije je. Proto požádali příbuzné, aby jim poslali občanský průkaz žalobce a), který ho má nyní již u sebe.

17. Soud na návrh žalobců doplnil dokazování protokolem o výsledku svědka A. V. S., z něhož bylo zjištěno, že svědek byl vyslechnut vyšetřovatelem SO MO MVD Ruska „I.“ kapitán spravedlnosti B. M. N. v trestní věci označené číslem 11701710002000191, přičemž uvedená spisová značka se shoduje se spisovou značkou na listině psané v ruském jazyce obsažené ve správním spise na č. l. 60, která je opatřena českým textem – rozhodnutí v trestním řízení. Písemný překlad tohoto rozhodnutí o zahájení trestního stíhání ze dne 1. 2. 2018 se nachází ve správním spise na č. l. 118-117. Z protokolu o výsledku svědka ze dne 19. 1. 2019 se podává, že svědek vypovídal o tom, že ve společnosti „SAPFIR“ s. r. o. pracoval jako svářeče přibližně od října 2006 do roku 2010 a k jeho povinnostem patřilo provádění svářečských prací během probíhající opravy služebních domů „SAPFIR“ s. r. o. Ředitelem podniku byl v té době I. A. S. Svědek označil další osoby, které v té době byly v uvedené společnosti zaměstnány. Svědek během výpovědi uváděl údaje, které se vztahovaly k obytnému domu č. 26a, ve kterém se nacházely kanceláře podniku SAPFIR a byt pana S. Detailněji svědek popisoval suterénní prostory obytného domu č. X, tam instalovaný topný systém. Svědek byl tázan na okolnosti ohledně odpojení trubek topení vedoucích ze suterénu obytného domu do suterénu přistavěné budovy.
18. Krajský soud předepisuje, že ze soudní judikatury (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 66/2008-70) plyne, že v řízení ve věcech mezinárodní ochrany je často nutno rozhodovat za situace důkazní nouze. Zároveň se jedná o rozhodování prospektivní – posuzuje se riziko pronásledování či vážné újmy v budoucnu. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximálně možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnohých případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel, ani žalovaný schopen doložit, či vyvrátit určitou skutečnost, či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele, konec citace. Jestliže se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 139/2014-38).

19. V posuzované věci žalobci a), b) od počátku řízení konzistentně tvrdili, že důvodem jejich žádosti o mezinárodní ochranu jsou politické aktivity žalobce a), který sice nebyl členem žádné politické strany, nicméně byl politicky aktivní od roku 2003 a v roce 2007 kandidoval do Išimské dumy a založil Blok nezávislých kandidátů. Zastával názor, že žádná z ruských politických stran není demokratická a všechny jsou podřízené straně Jednotné Rusko, „straně Putina“. Nesouhlasil například s tím, jak je rozdělený rozpočet, kam a na co se posílají peníze. Proto se chtěl dostat do dumy a zasadit se o rozdělování prostředků spravedlivým způsobem. S lidmi hovořil o tom, jak je možné, že se do dumy kromě zástupců strany Jednotné Rusko nedostal nikdo jiný, že je to strana zlodějů. Takto vystupoval i na jednáních společností, které poskytovaly služby městu. Byl totiž i generálním ředitelem společnosti SAPFIR s. r. o., která městu patřila. Lidem se snažili ukázat, v jaké zemi žijí. Bojoval také proti korupci, která je prostoupena v Rusku celým systémem včetně policie. Pojmenovával věci přímo, zorganizoval i setkání s ombudsmanem, nebál se říct, kdo s kým spolupracoval, kdo se vykoupil před korupcí. Za hlavní důvod problémů označil tu skutečnost, že zorganizoval zasedání na zvané Business proti korupci v Ľumeňské oblasti. Na uvedeném zasedání sám vystoupil s popisem svých problémů. Hovořil o tom, že ho nutí platit peníze kvůli zahájenému trestnímu stíhání, předložil veškeré dokumenty týkající se jeho řízení. Byla přítomna i ombudsmanka Ľumeňské oblasti paní L. N., na kterou se obrátil i písemně, stejně tak na prokuraturu, napsal dopisy prezidentu Putinovi, generálnímu prokurátorovi Ruské federace Č., popsal, jak vypadá korupční schéma, kdo, co a po kom chce, jaké byly oběti. Žalobce rovněž detailně popsal, jak se jej představitelé celého systému V., M., K., K. snažili zastavit, zlomit, skrze občanskoprávní a trestní řízení jej vehnat do finanční slepé uličky, kdy nemohl podnikat, uzavírat smlouvy, byly zablokovány jeho karty a jeho podnikání se začalo hroutit. Chtěli dosáhnout toho, aby s popisovanými aktivitami přestal. Žalobci rovněž zmiňovali, jak žalobce a) byl příslušníky policie zbit opakovaně, byl rovněž zadržen, ve vazbě mučen. V roce 2017 jej zavřeli do psychiatrické léčebny, kde mu vpravili do těla nějakou látku, v důsledku níž ztratil vědomí a následně byl odvezen do nemocnice. Skutečnost, že incidenty s policisty neřešil, žalobce vysvětloval tak, že si byl vědom toho, že mu nikdo nepomůže, protože v Rusku panuje bezpráví.
20. Krajský soud nesouhlasí s žalovaným provedenou interpretací výpovědi žalobce a), respektive výpovědi žalobkyně b) a událostí, jak je zejména žalobce a) detailně během pohovoru popsal a zastává názor, že se v napadených rozhodnutích nezabýval řádně obsahem zpráv o zemi původu žalobců a jejich výpovědi nehodnotil v kontextu informací z nich plynoucích. Důkazy, které popisují politickou situaci a stav dodržování lidských práv v Ruské federaci, žalovaný hodnotil nekorektně, neúplně a selektivně a zásadní skutečnosti ve vazbě na posuzované případy pominul. Za značně zkratkovité soud považuje závěry žalovaného k posouzení důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec za a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo za b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

21. Soud nesouhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce a) nebyl v Ruské federaci pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobci nijak nebylo bráněno v uplatňování jeho politických práv a svobod a že v tomto ohledu nečelil žádným překážkám, že mohl kandidovat do Išimské dumy, zorganizovat schůzi – poradu – zasedání nazvané Business proti korupci v Tumeňské oblasti a že mohl svobodně vyjadřovat své názory, že v této souvislosti nebyl nijak perzekuován a konstatoval rovněž, že motivací k jednání příslušníků policie vůči němu byla především jejich snaha finančně se na něm obohatit, získat jeho majetek a podnikání. S touto interpretací událostí a ústrků a potíží, jimž žalobce čelil v zemi původu, a které detailně popsal v pohovorech, jsou dle názoru soudu založeny na nekorektním hodnocení zpráv o zemi původu, jejichž obsahem se žalovaný řádně nezabýval, jak již výše uvedeno, výpovědi žalobců náležitě nehodnotil v jejich kontextu. Z Výroční zprávy Human Right Watch 2020 plyne, že stav lidských práv v Rusku se v roce 2019 nadále zhoršoval. Mučení a jiné špatné zacházení bylo nadále velmi rozšířeným jevem, a to zejména ve vyšetřovací vazbě a ve věznicích. Státní orgány často popírají, že dochází ke špatnému zacházení a odmítají stíhat ty, kteří se špatného zacházení dopustili. Ze Zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2019 – Rusko, ze dne 4. 2. 2019 je uvedeno, že pojistné mechanismy proti svévolnému zatčení a jiné záruky dodržení řádného procesu v občanskoprávních a trestněprávních záležitostech jsou pravidelně porušovány, zejména v případě jedinců, kteří se stavějí proti zájmům politického vedení a jeho spojenců nebo jsou považováni za hrozbu pro tyto zájmy. Moc a majetek jsou úzce propojeny, přičemž vysoce postavení úředníci často využívají svého postavení ve státní správě k nashromáždění obrovského majetku. Soukromé podniky se běžně stávají terčem vydírání či vyvlastnění ze strany pracovníků orgánů pověřených vynucováním dodržování zákonů a skupin organizovaného zločinu. Z dalšího podkladu Informace Evropského azylového podpůrného úřadu, Ruská federace, státní aktéři ochrany, z března 2017 se podává, že korupce je široce rozšířenou na všech úřadech a na všech úrovních ruské vlády. Korupce je natolik systematická, že nikdo v rámci struktur nemá jakýkoliv zájem na jejím potírání – korupce prostupuje nahoru a dolů v rámci hierarchie. Fenomén korupce v Rusku nasákl do politických, ekonomických, soudních a sociálních systémů tak důkladně, že ustoupil z toho, aby byl považován za porušení normy a stal se normou sám o sobě. Občané považují policii za jednu z nejkorumpovanějších státních institucí. Policejní korupce v Rusku nabírá mnoha forem, od drobného úplatkařství k usnadňování organizovaného zločinu. Kriminální vyšetřovatelé údajně akceptují úplatky za zahájení nebo ukončení trestního vyšetřování, propuštění zadržených nebo umístění osob do vyšetřovací vazby. Nejnebezpečnější typy policejní korupce v Rusku jsou aktivity na základě rozkazu vysokých činitelů spojené s neviditelnými dobře koordinovanými službami, které policie poskytuje organizovaným zločinným skupinám spolu s obchodním vydíráním. Jsou popisovány důkladné prohlídky, nucená převzetí, prodeje aktivit a tzv. „zastřešování“. Zatímco většina všech případů vydírání může být definována jako drobná korupce, literatura uvádí, že policie poskytuje služby kriminálním skupinám a podnikům. Zatímco se akademická literatura a zprávy o lidských právech shodují v tom, že policejní násilí a mučení jsou v Rusku rozšířené, existují obtíže spojené se získáním spolehlivých údajů o rozsahu policejního násilí, protože policie zpožďuje registraci podezřelých a oběti policejního násilí od ohlašování zneužití odrazuje defektní systém spravedlnosti a strach z násilných odvet. Navíc netransparentní charakter ruské policie – kde jsou rozšířené neformální požadavky „shora“, ututlávání trestních činů a korupce, zhoršují zdánlivě

skrytou povahu policejního násilí. V dalším podkladu pro rozhodnutí, a to v Informaci OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze 14. 8. 2019 je údaj o tom, že organizace Freedom House ve zprávě Svoboda ve světě 2018 přiděluje Rusku status „nesvobodné“ a zemi hodnotí – ve své sedmistupňové škále – stupněm 7 v oblasti politických práv a stupněm 6 v oblasti občanských svobod. Přestože ústava zakazuje užití mučení a jiného krutého, nehumánního a ponižujícího zacházení a trestání, objevila se řada zpráv, že bezpečnostní složky využívají často těchto nástrojů, například při vymáhání doznání. Obecně nedochází k efektivnímu stíhání pachatelů mučení z řad bezpečnostních složek a ve většině případů jsou pachatelé stíháni spíše za překročení pravomoci nebo za užití nepřiměřené síly. Soud zastává názor, že uvedenými informacemi se žalovaný v napadených rozhodnutích řádně nezabýval. Žalobce a) přitom konzistentně vypovídal o tom, že byl politicky aktivní, otevřeně hovořil o tom, že byl kritický ke straně Jednotné Rusko, kterou považuje za „stranu Putina“, založil Blok nezávislých kandidátů a kandidoval do Išimské dумы, protože nesouhlasil s tím, jak je rozdělený rozpočet, bojoval s korupcí a zorganizoval poradou – zasedání nazvané Business proti korupci v Tumeňské oblasti, kde také sám vystoupil se svými problémy a hovořil o tom, že ho nutí platit peníze kvůli zahájenému trestnímu stíhání a předkládal veškeré dokumenty, které se týkají jeho řízení. Od té doby začaly jeho hlavní problémy, byl stíhán, byl proti němu vykonstruován případ o údajném vysokém dluhu. Žalovaný se v napadených rozhodnutích otázkou všudypřítomné korupce v Rusku mimo jiné i v policejních orgánech, tak jak to ostatně žalobce a) popsal podrobně na své situaci, jakým obtížím čelil a represím, nezabýval, neposuzoval otázku, zda a jakým potížím čelí osoby, které na korupci upozorňují. Soud má za to, že výsledné posouzení věci žalovaným nelze akceptovat, protože je založeno na závěrech, které jsou v rozporu s podklady rozhodnutí. Azylový příběh žalobce a), od něhož se odvíjí posouzení i v případech žalobců b), c), d) zapadá do rámce, který byl utvořen předmětnými zprávami. Soud zastává názor, že jednání, jemuž byl žalobce vystaven, společně zakládá pronásledování na kumulativním základě. Jde přitom o pronásledování, které je zjevně spojeno s politickou aktivitou žalobce a) a především s jeho bojem s korupcí. S ohledem na výši uvedená zjištění z podkladů rozhodnutí, nelze žalobci klást k tíži, že nevyužil všech dostupných prostředků ochrany, protože jeho šance na úspěch by byla zanedbatelná a vystavoval by se zvýšenému riziku perzekuce. Na základě stávajícího stavu dokazování tak byly v řízení o udělení mezinárodní ochrany dány důvody pro přiznání mezinárodní ochrany ve formě azylu podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy za uplatňování politických práv a svobod, respektive o pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) téhož zákona.

22. Krajský soud proto v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného zrušil a věc podle § 78 odst. 1 téhož zákona věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem soudu.
23. Podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům na nákladech řízení částku 51.691 Kč k rukám jejich zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady řízení představují náklady právního zastoupení. V 1. fázi řízení před spojením obou věcí náklady řízení sestávají náklady za právní zastoupení žalobce a), a to ze 2 úkonů právní pomoci (příprava a převzetí zastoupení, sepsí žaloby), tedy 2 úkony po 3.100 Kč a 2 režijní paušály po 300 Kč k uvedeným dvěma úkonům právní služby (podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bodu 5, § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1999 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů), dále z nákladů za zastoupení žalobců b), c) a d) před

spojením věcí, přičemž odměna se snižuje o 20 %, tj. o 620 Kč za každý úkon podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, neboť se jednalo o společný úkon při zastupování více osob, tzn. 2.480 Kč za 1 úkon za 1 osobu, což představuje odměnu za 2 úkony po 2.480 Kč a při zastoupení 3 osob částku 14.880 Kč a 2 režijní paušály po 300 Kč, tj. 600 Kč, celkem 15.480 Kč za zastoupení žalobců b), c) a d) v první fázi řízení. Náklady za zastoupení žalobce a) v první fázi řízení činí celkem 6.800 Kč. Po spojení věcí byly zastupovány 4 osoby a advokát vykonal 2 úkony právní pomoci – zastupoval žalobce u dvou jednání. Odměna za 1 úkon právní služby činí opětovně 2.480 Kč za 1 úkon za 1 osobu, celkem se tedy jedná o odměnu za 2 úkony právní pomoci při zastoupení 4 osob částku 19.840 Kč a k uvedeným dvěma úkonům právní služby je rovněž nutno připočíst 2 režijní paušály po 300 Kč, vše podle výše citovaných zákonných ustanovení, kterážto částka činí za druhou fázi řízení 20.440 Kč, celkem tedy 42.720 Kč (součet částek 6.800 Kč, 15.480 Kč a 20.440 Kč). K odměně k náhradám v celkové výši 42.720 Kč je nutno připočíst i 21 % DPH, což je částka 8.971 Kč, neboť zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Pokud žalobci požadovali na nákladech řízení i odměnu za seps repliky, přičemž se jedná o podání z 8. 4. 2020 na č. l. 34 spisu, pak za situace, kdy replika nic nad rámec toho, co je v žalobách, neobsahuje, nejedná se o účelně vynaložené náklady a soud ji proto žalobcům nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. 8. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně